

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Nc/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 2117219066
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2117219066.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa - otca: S. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., zastúpený: Advokátska kancelária Korytár, s. r. o., so sídlom Sladovnícka 13, Trnava, IČO: 47 243 279 a odporkyne - matky: F. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., zastúpenej: JUDr. Lucia Sukopová, advokátka, so sídlom Františkánska 5, Trnava, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom: M. H., nar. B. a P. H., nar. B., vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16P/66/2017, o návrhu navrhovateľa na vylúčenie sudkyne JUDr. Ľuboslavy Vánkovej z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod spisovou značkou 26CoP/78/2021, takto

rozhodol:

Sudkyňa JUDr. Ľuboslava Vanková n i e j e v y l ú č e n á z prejednávania a rozhodovania právnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod spisovou značkou 26CoP/78/2021.

Odôvodnenie

1. V právnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 16P/66/2017 a na Krajskom súde v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) pod sp. zn. 26CoP/78/2021 predložil krajský súd Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom proti členke senátu krajského súdu 26CoP, sudkyňi JUDr. Ľuboslave Vánkovej a žiadal ju vylúčiť z prejednávania a rozhodovania v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21. apríla 2021 č. k. 16P/66/2017-577, vedenom na odvolacom súde pod sp. zn. 26CoP/78/2021.

2. Námietku zaujatosti navrhovateľ podal elektronicky dňa 23.11.2021. Z jej obsahu vyplýva, že sa o dôvodoch zaujatosti dozvedel dňa 16.11.2021, a to telefonicky prevereníím stavu odvolacieho konania na krajskom súde, pričom zároveň toho istého dňa preveril Rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave (KS v Bratislave uvedený zrejme omylom, keďže vec sa týka konania KS v Trnave - pozn. NS SR) a zistil, že deväť dní po pridelení veci navrhovateľa došlo k vydaniu dodatku č. 22 Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave (KS v Bratislave uvedený zrejme omylom, keďže vec sa týka konania KS v Trnave - pozn. NS SR), ktorým došlo k zmene zloženia senátu odvolacieho súdu.

3. Navrhovateľ námietku zaujatosti voči členke senátu 26CoP JUDr. Ľuboslave Vánkovej vzniesol z

dôvodu, že predseda Krajského súdu v Trnave dňa 29.10.2021 vydal Dodatok č. 22 k Rozvrhu práce krajského súdu na rok 2021, pričom došlo k zmene v zložení senátu odvolacieho súdu a to tak, že namietaná sudkyňa sa (podľa tvrdenia navrhovateľa) stala na základe vlastnej žiadosti členom senátu v súdnom oddelení 26 namiesto JUDr. Daniela Ilavského s jeho súhlasom. Navrhovateľ tiež namietal, že JUDr. Ľuboslava Vanková opakovane rozhodovala odvolacie konania vedené na krajskom súde medzi navrhovateľom a odporkyňou, týkajúce sa rodičovských práv úpravy styku s maloletými deťmi na čas pred rozvodom, konkrétne odvolacie konanie vedené na krajskom súde v senáte v zložení JUDr. Ľuboslava Vanková, JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová pod sp. zn. 24CoP/59/2018 o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Trnava, č. k. 38P/7/2017-205 z 23.03.2018 o nariadení neodkladného opatrenia navrhovateľa a uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 38P/7/2017-226 z 29.03.2018 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bol navrhovateľovi zakázaný styk s maloletými deťmi. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že ako dôvod zákazu styku sudca uviedol, že navrhovateľ sa správa konfliktne a nepredvídateľne, pričom navrhovateľom boli v odvolacom konaní predložené dôkazy o lekárskom vyšetrení maloletého dieťaťa na prítomnosť psychofarmák v organizme, pričom správy znalca odbor toxikológia boli pozitívne na prítomnosť psychofarmák a dieťa bolo v osobnej starostlivosti matky. Sudca sa podľa navrhovateľa dôkazmi, ktoré predložil navrhovateľ, nijako vo svojom rozhodnutí nezaoberal, tieto bez uvedenia dôvodu nevykonal a potvrdil zákaz styku v konaní vedenom na krajskom súde v senáte v zložení JUDr. Ľuboslava Vanková, JUDr. Magdaléna Krajčovičová, JUDr. Andrea Dudášová pod sp. zn. 24CoP/73/2019 o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 38P/7/2019-682 z 20.03.2019 o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom bolo rozhodnuté tak, že maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti odporkyne. Podľa navrhovateľa sudca opätovne nevykonal dôkazy predložené navrhovateľom o podávaní psychofarmák zo strany matky (odporkyne) maloletých detí, išlo o správy znalca z odboru toxikológie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, SLAPA, pracovisko Košice, ktorý zistil, že v organizme maloletého dieťaťa sa nachádzali metabolity psychofarmák, maloleté deti v rozhodnom období zisťovania boli vo výlučnej starostlivosti ich matky a sudca potvrdil zverenie maloletých detí odporkyni. Navrhovateľ taktiež poukázal na konanie o námietke zaujatosti podanej voči sudcovi JUDr. P. Pravdovi, vedenom na krajskom súde v senáte v zložení JUDr. Ľuboslava Vanková, JUDr. Magdaléna Krajčovičová, JUDr. Andrea Dudášová pod sp. zn. 24NcC/12/2018. V súvislosti s uvedeným navrhovateľ konštatoval, že všetky odvolacie konania mali byť pridelené náhodným výberom pomocou technických prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom boli „náhodným“ výberom pridelené na rozhodovanie senátu krajského súdu s obsadením namietaného sudcu, ktorý ako sudca spravodajca rozhodoval v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde o odvolaní navrhovateľa o neodkladnom opatrení, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu o uložení zákazu styku navrhovateľa ako otca s maloletými deťmi, rovnako ten istý sudca postupoval aj vo veci zverenia maloletých detí odporkyni v merite veci o úprave styku s maloletými deťmi. Podľa navrhovateľa sudca nedáva žiadne záruky nestrannosti v rozhodovaní v predmetnom odvolacom konaní o úprave styku s maloletými deťmi v konaní o rozvode, pretože v odvolacom konaní o rozvode a úprave styku s maloletými deťmi sa riešia okrem iných aj rovnaké skutočnosti (podávanie psychofarmák zo strany matky) a poukázal na právny názor ESLP vo veci „Indra v. Slovensko“.

4. Vzhľadom na uvedené namietaný sudca je, podľa názoru navrhovateľa, zaujatý so zreteľom na jeho pomer k veci, pričom nie je vylúčená aj negatívna zaujatosť sudcu voči navrhovateľovi a pozitívna zaujatosť k odporkyni, keďže sudkyňa bola aj vysokoškolským pedagógom vo vzťahu k navrhovateľovi. Navrhovateľ ďalej doplnil, že namietaná sudkyňa požiadala o preradenie do senátu odvolacieho súdu sama, pričom predseda krajského súdu tejto žiadosti vyhovel dňa 29.10.2021, t. j. 9 dní po pridelení veci.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd nadriadený Krajskému súdu v Trnave (§ 54 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) pri posudzovaní námietky zaujatosti sa najskôr zaoberal otázkou, či sú splnené podmienky, za ktorých možno o tejto námietke zaujatosti konať, a dospel k záveru, že tieto podmienky splnené sú.

6. JUDr. Ľuboslava Vanková, členka senátu 26CoP krajského súdu vo vyjadrení k námietke zaujatosti uviedla, že v súvislosti s rozhodnutiami v konaniach sp. zn. 24CoP/59/2018, sp. zn. 24CoP/73/2019 a sp. zn. 24NcC/12/2018 nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu alebo v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Vo vzťahu k pôsobeniu namietanej

sudkyne ako vysokoškolského pedagóga uviedla, že od 01.10.2000 do 30.06.2001 pôsobila ako pedagóg na Trnavskej univerzite v Trnave, Právnickej fakulte a vzhľadom na odstup času 20 rokov si nepamätá, či pedagogickú činnosť vykonávala aj voči navrhovateľovi, ku ktorému nemá žiadny vzťah. Vo vzťahu k Dodatku č. 22 k Rozvrhu práce na r. 2021 JUDr. Vánková uviedla, že nikdy nežiadala o zaradenie do senátu 26CoP, dvakrát požiadala o zaradenie do občianskeho kolégia krajského súdu bez uvedenia konkrétneho senátu, pričom o jej zaradení do senátu 26CoP rozhodol predseda súdu. Vo veci sa necíti byť zaujatá.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), ako súd nadriadený Krajskému súdu v Trnave (§ 54 ods. 2 CSP), posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti sudkyne Krajského súdu v Trnave JUDr. Ľuboslavy Vánkovej (členka senátu 26CoP) z hľadiska existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

8. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. z 1. septembra 1992 v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ústavy“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

9. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

10. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu (veci), k nezaujatému prístupu k stranám (účastníkom), ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktoré sú z hľadiska vylúčenia sudcu považované za právne relevantné. Týmito skutočnosťami sú právne významné vzťahy sudcu, a to jeho vzťah: a/ k sporu (veci), v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní.

11. Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednanom spore (veci) alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu (účastníkom konania), ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej novej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

12. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania, buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP). Obsahom práva na prerokovanie sporu (veci) pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania sporu (veci) pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie sporu nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu (veci) pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (porovnaj I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

13. Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno iba výnimočne a zo závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. V zásade platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmaření hroziaceho rizika, že by v spore mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca. Pri posudzovaní týchto dôvodov v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) a napokon aj na závery, ku ktorým dospela doterajšia súdno-aplikačná prax najvyššieho súdu.

14. EŠLP pri riešení otázky neustrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty neustrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka neustrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej neustrannosti sa vychádza z prezumpcie neustrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej neustrannosti vyžaduje judikatúra EŠLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o neustrannosti sudcu. Objektívna neustrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne neustranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt neustrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávaniu sporu, k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Posúdenie neustrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok neustrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku neustrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu neustrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na neustrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí.

15. Je dôležité zohľadniť skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre EŠLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a neustranne (porovnaj napr. I. ÚS 332/08). Rozhodovať neustranne nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štruktúrálny prvok súdneho systému.

16. Nezávislosť je najdôležitejšia vec justície. Nezávislosť súdnej moci je prejavom jej funkčnosti. Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojitým významom, a to jednak nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť), jednak nezávislosť sudcov (individuálna nezávislosť). Nezávislosť sudcu treba vidieť ako jeho nezávislosť od zložiek politického systému, rovnako ale aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci (celého súdneho systému), konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí, nezávislosť vo vzťahu k vedeniu a kolektívu súdu.

17. Existencia oprávnených pochybností o neustrannosti sudcu závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybnosti o neustrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je neustranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať za objektívne oprávnenú. Len neustranný súd totiž poskytuje stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (porovnaj II. ÚS 71/97).

18. Z judikatúry EŠLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej neustrannosti sa musí podradiť prísnejšiemu kritériu objektívnej neustrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa neustrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní disponuje.

19. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu vznesenej námietky zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Nadriadený súd môže vylúčiť namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

20. Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu.

21. V danom prípade navrhovateľ odôvodnil námietku zaujatosti členky senátu 26CoP krajského súdu JUDr. Ľuboslavy Vankovej tým, že uvedená sudkyňa sa mala stať členkou senátu v súdnom oddelení 26 na základe vlastnej žiadosti, že rozhodovala v iných konaniach vedených na krajskom súde, v ktorých boli riešené rovnaké skutočnosti ako v prejednávanej veci a pre jej pedagogickú činnosť vykonávanú vo vzťahu k navrhovateľovi.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedených zásad najvyšší súd dospel k záveru, že dôvodom námietky zaujatosti uplatnenej navrhovateľom voči JUDr. Ľuboslave Vankovej nemožno prisvedčiť. Samotný názor navrhovateľa o zaujatosti sudkyne pre jej rozhodovanie v právoplatne skončených konaniach, kde sa posudzovali obdobné skutočnosti, ako sa posudzujú v dotknutom konaní, nie je dôvodom na jej vylúčenie, nakoľko okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu z konania a prejednávania veci (§ 49 ods. 3 CSP). K námietke zaradenia dotknutej sudkyne do senátu 26CoP krajského súdu na jej žiadosť JUDr. Ľuboslava Vanková uviedla, že nikdy nežiadala o zaradenie do konkrétneho senátu. Dôvodnosť tejto námietky nevyplýva ani z Dodatku č. 22 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2021 (zverejnenom na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky - <https://obcan.justice.sk/>), z odôvodnenia ktorého na str. 7 K bodu I. je zrejmé, že JUDr. Ľuboslava Vanková podaním doručeným súdu dňa 20.08.2021 požiadala predsedu súdu o uvoľnenie z funkcie predsedu senátu, z čoho však žiadnym spôsobom nemožno vyvodiť jej žiadosť o zaradenie do súdneho oddelenia 26 občianskoprávneho kolégia krajského súdu. Taktiež bez uvedenia ďalších relevantných skutočností nemôže najvyšší súd prisvedčiť námietke navrhovateľa, týkajúcej sa zaujatosti sudkyne v prejednávanej veci pre jej výkon pedagogickej činnosti vo vzťahu k nemu v minulosti, keď nešpecifikoval a neprekázal žiadne konkrétne skutočnosti, pre ktoré by sudkyňa mohla byť z uvedeného dôvodu v danej veci zaujatá a to aj vzhľadom na vyjadrenie sudkyne a dlhší časový úsek, odkedy danú pedagogickú činnosť nevykonávala.

23. V súvislosti s právnym názorom ESLP vo veci „Indra v. Slovensko“, na ktorý navrhovateľ poukázal v podanej námietke zaujatosti najvyšší súd konštatuje, že z citovaného textu je zrejmé, že v danom prípade išlo o námietku zaujatosti sudkyne konajúcej v obdobnej veci na súde nižšej a vyššej inštancie, čo však nie je prípad namietanej sudkyne, ktorá rozhodovala v rámci rôznych právoplatne skončených konaní na tom istom súde o obdobných skutočnostiach, pričom aj v zmysle § 49 ods. 2 CSP sa vylúčenie týka sudcu, ktorý prejednával a rozhodoval tú istú vec na súde inej inštancie.

24. Obava (pocit) z nestrannosti nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosti vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil reálnu existenciu takých okolností objektívnej povahy, ktoré by v zmysle § 49 ods. 1 CSP odôvodňovali vylúčenie členky senátu JUDr. Ľuboslavy Vankovej z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 26CoP/78/2021, a preto podanej námietke zaujatosti nevyhovel.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.